

Penny Jordan
NUODĖMĖS VERTAS
Romanas

Versta iš Penny Jordan, Master of Pleasure
2006

© Penny Jordan, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Saša pasisuko ir pažvelgė į savo devynmečius dvynius. Jie dūko paplūdimyje tarsi du maži ruoniukai - ėjo grumtynių vienas su kitu, nardė bangose, švelniai laižančiose nuošalų Sardinijos krantą.

- Ei, judu, būkite atsargūs, - perspėjo ji, o vyresniajam dar pridūrė, - Semai, būk švelnesnis.

- Mes plėšikai, - taip savo gan šiurkštų elgesį su broliu paaiškino Semas. Šią vasarą tai mėgstamiausias jų žaidimas, mat Marijos, kuri dirba viešbutyje (jis buvo vienas iš Sašos vyro viešbučių tinklo), brolis Džiuzepė nepavargdamas pasakojo jiems apie šios salos istoriją ir čia gyvenusius legendinius plėšikus.

Berniukų plaukai visai kaip tėvo: nakties juodumo, stori ir žvilgantys, oda - švelniai rusva. Iš jos jie paveldėjo tik akių spalvą, su gailesčiu pagalvojo Saša. Jų spalva galėjo kisti nuo melsvos iki žalsvos - viskas priklausė nuo apšvietimo.

- Ar nesakiau, kad ištrūksiu, - pergalingai nusijuokė Nikas, vikriai išsisukęs iš Semo gniaužtų.

- Būkite atsargūs, nepamirškite, jog šalia uolos ir įduba, - įspėjo Saša stebėdama, kaip Semas parvertė Niką ant smėlio ir jie, susipynę į vieną neperskiriamą kamuolį, ėmė ridinėtis ir džiaugsmingai krykštauti.

- Semai, pažvelk - jūrų žvaigždė, - susižavėjęs sušuko Nikas. Nespėjus nė mirktelėti jie jau stovėjo ant kojų ir susilenkę spoksojo į mažą įlankėlę tarp uolų.

- Mama, atei ir tu pažiūrėti, - pakvietė Nikas. Ji su malonumu prisijungė prie savo vaikų - įsispraudė tarp jų, viena ranka apglėbdama Semą, o kita - Niką.

- Einam. Nepamiršk, kad aš - Didysis Piratas, - Semas skubino brolių. Akimirksniu jiems atsibodo šis akmeninis baseinas bei visi jo gyventojai.

Ak tie berniukai, ilgesingai pagalvojo Saša. Stebint juos žaidžiančius širdis prisipildė meilės ir pasididžiavimo. Ji pasisuko į viešbutį, stūksantį

ant uolėtos kalvos. Šis viešbutis - pats gražiausias iš tų, kuriuos jos vyras turėjo paskutiniuoju metu. Jis lengva ranka leido imtis Sašai šio viešbučio atnaujinimo darbų - tai buvo jo dovana jų vestuvių proga. Pinigai, kuriuos ji išleido, grįžo su kaupu - svečiai tiesiog įsimylėjo šį mažą, nepakartojamą viešbutuką.

Karlo mirtis buvo ne vienintelis smūgis - paaiškėjo, jog kiti jos vyrui priklausę viešbučiai toli gražu negalėjo pasigirti tokia finansine sėkme kaip šis. Nieko jai nesakydamas Karlas smarkiai įsiskolino, kad galėtų išlaikyti savo verslą, skolininkams užstatydamas viešbučius. Galbūt tokį netinkamą sprendimą jis priėmė dėl vis blogėjančios sveikatos. Jis buvo išties dosnus ir garbingas žmogus, bet neįtraukė Sašos į savo verslo reikalus, neatskleidė jai finansinių paslapčių. Sašą jis mylėjo, brangino ir rūpinosi ja, bet nežiūrėjo į ją kaip į visavertę partnerę.

Jiedu susitiko Karibuose, kur toks nerūpestingas gyvenimas ir akį traukiantis dangaus mėlis. Karlas atvyko čia verslo reikalais - jis domėjosi galimybe įsigyti dar vieną viešbutį ir taip

padidinti jau turimų skaičių. Dabar Saša turėjo ne tik išgyventi vyro netektį, bet dar ir susitaikyti su mintimi, jog akimirksniu iš išlepintos turtingo vyro žmonos ji tapo kone elgetaujančia našle. Prabėgus vos savaitei po Karlo mirties jo finansininkas buvo priverstas pranešti, jog prieš mirtį vyras įsiskolino sunkiai protu suvokiamas pinigų sumas neįvardintam skolintojui, ir dabar viešbučiai priklauso jam. Saša kone maldavo finansinių patarėjų rasti kokį nors būdą, kad ji galėtų išsaugoti šį vienintelį viešbutuką Karibuose, bet jai pranešė, kad skolintojas jokiais būdais nesutinka jo palikti.

Saša dar kartą pažvelgė į savo sūnus. Jie neabejotinai pasiilgs Sardinijoje praleistų saulėtų vasarų, bet dar labiau jiems trūks Karlo. Jis buvo jau pagyvenęs žmogus ir ne visada suspėdavo su savo vikriais sūnumis, bet jie neabejotinai mylėjo vieni kitus. Prieš mirtį Karlas pareikalavo, kad ji niekuomet nepamirštų, kokia svarbi Sardinija jų dvyniams.

- Atmink, - šnabždėjo jis, - kad ir ką būčiau daręs, dariau tai iš meilės tau ir sūnums.

Ji tiek daug skolinga Karlui. Jis priglaudė varganą, sugniuždytą mergaitę ir savo meile, savo rūpesčiu išgydė jos žaizdas. Dovanos, kurias jis įteikė, yra neįkainojamos: pasitikėjimas, pagarba ir meilė sau, emocinis stabilumas. Ji išmoko mylėti ir būti mylima taip, kad neskaudintų nei savęs, nei kitų, nežlugdytų savo gyvenimo.

Staiga jos akys patamsėjo, įgavo sodriai žalsvą atspalvį ir jose įsižiebė neužgesinamas ryžtingumas. Ji ir anksčiau buvo neturtinga. Tada jai pavyko išgyventi. Bet tais laikais ji dar neturėjo dviejų vaikų, kuriais reikėjo rūpintis. Šįryt ji gavo mandagų laiškutį iš jų mokyklos, kuriame primenama, jog būtina sumokėti už ateinančius mokslo metus. Mažų mažiausiai troško dar labiau juos įskaudinti atsiimdama iš mokyklos, kurią jie tiesiog dievino.

Sašos akys nukrypo į brangius žiedus ant pirštų. Tiesą sakant, ji niekada nesižavėjo brangiais papuošalais, kuriuos jai nuolat dovanodavo Karlas. Jau buvo apsisprendusi parduoti juos. Na, jie bent jau turi stogą virš

galvos šiai vasarai. Sašai buvo nepaprastai sunku maldauti savo teisininkų, kad jiems būtų leista vasarą dar pasilikti šiame viešbutyje, bent jau iki rugsėjo pirmosios - naujų mokslo metų pradžios. Kai ji sužinojo, kad šis jos prašymas patenkintas, buvo be galo jiems dėkinga. Prisiminimai apie jos pačios vaikystę buvo dar labai gyvi - apie meilės, rūpesčio, saugumo stoką. Vos tik sužinojusi apie joje užsimezgsią gyvybę ji sau prisiekė, kad jos vaikelis niekada taip nekentės, kaip kad kentėjo ji. Todėl, kad...

Saša dar kartą pasisuko į savo sūnus. Išties Karlas išgydė tiek daug jos sielos žaizdų. Bet ne visas. Liko viena kraujuojanti žaizda, kurios niekaip nepavyksta nuraminti.

Paskutiniųjų mėnesių nerimas visai išdžiovino ją. Laikrodį vos besilaikė ant plonų lyg siūlelis riešų.

Kai ištekėjo už Karlo, Sašai buvo vos aštuoniolika, o devyniolikos pagimdė berniukus. Ji buvo neišprususi mergaitė, išėjusi gatvės mokslus, nepaprastai dėkinga Karlui už tai, kad jis sutiko ją vesti, nepaisydama to, jog buvo daug

vyresnis. Ši santuoka Sašai atvėrė duris į naują pasaulį. Ir tai nebuvo vien tik materialinė gerovė. Karlas į jos gyvenimą įnešė saugumo jausmą. Ji tiesiog žydėjo jos vyro sukurtame naujame pasaulyje.

Saša buvo pasiryžusi padaryti bet ką, kad tik atsidėkotų jam už tokį gerumą. Kai gimė dvyniai ir Karlas pamatė juos pirmą kartą, jo veidą nutvieskė tokia palaima, kad Saša suprato, jog ši dovana jam pati brangiausia pasaulyje.

- Mama, žiūrėk!

Nesąmoningai Saša pakluso Semo reikalavimui pažiūrėti, kaip jiedu su Niku vartosi kūliais. Greitai jie nebenorės, kad ji juos taip atidžiai stebėtų. Dabar jie dar nesupranta, kaip akylai yra stebimi. Tiesą sakant, turint tokius guvius ir sumanius berniukus kartais sunku nebūti per daug rūpestingai ir neįžvelgti pavojaus ten, kur jie temato nuotykius. Saša jau buvo besušunkanti: „būkit atsargūs“, tačiau susivaldė ir teištare:

- Puiku.

Jie buvo nepaprastai judrūs, kiek per aukšti savo amžiui ir tvirtai sudėti.

- Tu man pagimdei stiprius sūnus, Saša, - dažnai kartodavo Karlas. Prisiminusi tai Saša šyptelėjo. Jų santuoka atvėrė jai vartus į moterystę. Saulės spindulys apšvietė jos vestuvinį žiedą ir šis žaismingai sužibo. Ji dar kartą pažvelgė į viešbutį ant kalvos.

Jie kartu su vyru keliaudavo po pasaulį, lankydavo kitus jo viešbučius, bet visuomet grįždavo į šį Sardinijoje. Anksčiau tai buvo tiesiog gyvenamas namas, priklausęs Karlo pusbroliui. Po jo mirties Karlas paveldėjo jį ir pasižadėjo niekada niekam jo neatiduoti.

Gabrielius stovėjo uolų šešėlyje ir stebėjo paplūdimį. Jo veidas buvo iškreiptas pykčio ir pagiežos.

Ir kaip gi ji dabar jaučiasi, mąstė jis, kai likimas atsuko jai nugarą, kai paaiškėjo, kad saugumas, už kurį sumokėjo savo kūnu, neamžinas? Kaip ji jautėsi sužinojusi, kad jos našlės dalia nebus lengva ir aprūpinta?

Ką ji kaltino - vyrą, už kurio ištekėjo, ar save? O kaip gi jos sūnūs? Jo akyse sužibo šaltas, širdį veriantis žiaurumas - tamsus ir pavojingas. Pakako vieno žvilgsnio į juos, kad jį vėl užplūstų prisiminimai apie savąją vaikystę Sardinijoje. Jam niekada nepavyks pamiršti, kiek skausmo, neteisybės ir žiaurumo jis patyrė. Būdamas tokio paties amžiaus kaip šie berniukai jis jau buvo priverstas sunkiai dirbti už kiekvieną jam pametėtą trupinėlį. Smūgių ir spyrių kruša išmokė jį kuo skubiau sprukti nuo savo skriaudėjų. Jis buvo nepageidaujamas vaikas, kurio atsisakė turtingi motinos giminaičiai, paliko tėvas, o užaugino svetimi. Gabrielius karčiai prisiminė, jog būdamas vaikas daugiau naktų yra praleidęs tvartuose su gyvuliais nei namuose su jį priglaudusia šeima, kuri jį niekino lygiai taip pat, kaip ir tikrieji giminaičiai.

Gabrielius šventai tikėjo, kad toks auklėjimas arba užgrūdina, arba visiškai sutrypia žmogaus sielą. Jam pavyko nepalūžti, todėl dabar jis buvo tvirtas ir nepalaužiamas kaip geriausias grūdintas plienas. Jis niekam niekada nesileis

išmušamas iš pasirinkto kelio. Niekas nebeprivers jo gūžtis nuo paniekinamų žvilgsnių - jis yra aukščiau visų jų.

Jo senelis iš motinos pusės buvo kilęs iš žinomiausios Sardinijos šeimos, praeitimi tampriai susijusios su pačios Sardinijos praeitimi: ją nuolat draskė kruvini nesutarimai, klasta ir išdavystės, keršto troškimas.

Gabrieliaus motina buvo vienturtė. Būdama aštuoniolikos ji pabėgo iš namų, nes jos šeima ruošėsi ištekinti ją už nemylimo vyro, ir ištekėjo už vargšo, bet gražaus jauno ūkininko, kurį manė mylinti.

Prireikė vos metų, kad suprastų klydusi. Savo vyrą ji bjaurėjosi beveik taip pat, kaip ir skurdu, į kurį pateko ištekėjusi. Tuo metu gimė Gabrielius. Ji puolė į kojas savo tėvui maldaudama atleisti ir priimti atgal. Jis sutiko, tik su sąlyga, kad ji išsiskirs su vyrą ir paliks jam vaiką....